

den Del, som gaar ud paa at udslette det, som Lovforslaget i sin nuværende Stikelse udtaler med Hensyn til fremtidige Beneficiarii, at de ikke maa faa over 3½ pCt., forholder det sig saaledes med, at en saadan Bestemmelse — hvilket ligeledes er udviklet af den højtærede Finansminister — nærmest ligger i Finansernes eller Statskassens Interesse, det er ikke nærmest de kirkelige Interessers Opgave at motibere den, og derfor havde jeg heller ikke, som det ærede 3dje Medlem for 7de Kreds fremhævede, stillet den oprindelig. Det er altsaa nærmest den finansielle Interesse, der knytter sig til, at man efter de 60 Aars Forløb ikke ganske eller delvis er gaaet Glip af den Lønningsfond, som vedblivende skal kunne afholde de Udgifter, som nu dækkes af Tienden. Man kan efter mit Skøn undvære den Sikkerhed, man er saa henvist til, at fornuftigvis Kirkeministeren ikke vil fasshætte — hvilket man saa alene faar at holde sig til — dette uden et Samraad med Finansministeren, naar man ikke har den i Løben bestemte Sikkerhed, men Sikkerhed habes paa denne Maade, det maa slaas fast, det maa staa fast, at mere kunne de fremtidige Beneficiarii ikke faa, end at man efter de 60 Aars Forløb har en Lønningsfond, som kan afholde de samme Udgifter, saa at man ikke staar som den, der ganske eller delvis har opspist en Kapital, hvoraf man har laant de paagældende. Men jeg mener, man kan undvære den, og jeg for mit Vedkommende finder mig efter de stedsfundne Udtalelser af Finansministeren ogsaa i Stand til at kunne tiltræde dette Forslag, saaledes som det er stillet af det ærede 6te Medlem for 2den Kreds (P. G. C. Jensen) under Nr. 2, idet jeg saa i øvrigt maa overlade til det ærede Ting, hvorledes det vil stille sig.

Formanden: Den ærede 1ste Landstingsmand for 1ste Kreds (Ethyr) har Ordet for en kort Bemærkning.

Ethyr: Til den højtærede Finansminister skal jeg tillade mig at rette en ganske kort Bemærkning i Anledning af hans Udtalelse. Jeg er ganske enig med den højtærede Finansminister i, at det er aldeles nødvendigt at sørge for, at Afdragene virkelig blive oppebærede, saaledes at man efter de 60 Aars Forløb har en Lønningsfond, men jeg tror rigtignok, at der slet ikke behøves nogen særlig Bestemmelse, for at dette kan ske, thi hvis der blot er bestemt, at Midlerne skulle forvaltes i Righed med de Midler, som nu forvaltes under Stiftsøvrigheden, er dermed allerede givet tilstrækkelig

Sikkerhed. De Midler forvaltes nemlig paa den Maade, at der aldrig udbetales mere, end hvad der oppebæres i Rente med Afdrag af Administrationsomkostningerne. Vi have en stor Del Midler, som ere ublaante mod aarlig Rente og mod Afdrag i 28 Aar. Det følger af sig selv, at det Embede og den Stikelse, som ejer Kapitalen, kun faar, hvad der oppebæres i Rente. Og fremdeles er det ogsaa Regel, at hvis man ikke faar Midlerne ublaante, men maa anbringe dem midlertidigt til lavere Rente, faar den, der skal nyde Renten, kun den Rente, der virkelig er oppebaaren. Jeg tror derfor slet ikke, at saadanne Bestemmelser vare nødvendige; men paa den anden Side kunne de heller ikke gøre Skade, og da den højtærede Kultusminister har tiltraadt det Forslag, hvorved der virkelig vindes noget, finder jeg ikke Anledning til at gøre yderligere Bemærkninger end denne.

Bjerre: Jeg vil til den højtærede Finansminister gøre den Bemærkning, at naar en Beneficiarius forhandler om Tiendens Afløsning, ved han jo, hvor stor Rente Kultusministeriet giver i Øjeblikket af disse Midler, saa han ved altsaa Bestedt med, hvor meget han kan faa i Øjeblikket. Derimod ved han naturligvis ikke, om han kan blive ved at beholde det, og det vide hans Eftermænd heller ikke, de maa finde sig i, at Rentebeløbet kan stige med de stiftende Konjunkturer, navnlig med Rentefondens Stigen eller Dalen. Jeg kan ikke forstaa, at det skulde være nødvendigt at have mere Garanti, end der ligger i § 7 med vore Vædringer. Det er dog klart, at Kultusministeriet, inden det fasshætter Renten til Præsterne, altid vil konferere med Finansministeriet og derved betrygge sig, at der bliver den nødvendige Sum til, at Kapitalen ikke røres. Det kan man dog vel sagtens betragte som afgjort, at Kultusministeren ikke vil gaa hen og handle saa letfindigt, at han opspiser Kapitalen ved at sætte for høj en Rente.

Men da det altsaa stiller sig saaledes, at de høje Ministre ville gaa ind paa den Vædring, der er stillet af det ærede Medlem fra Frederiksberg (P. G. C. Jensen), medens de derimod ikke kunne gaa ind paa den, jeg har stillet, har jeg for mit Vedkommende ikke noget imod at tage denne Vædring tilbage og beder det høje Ting om i Stedet for at stemme for den anden Vædring til § 7.

Jeg vil blot endnu til den højtærede Indenrigsminister gøre den Bemærkning, at